

True Crime – De jaren 70

**13 schokkende misdaadverhalen uit de
jaren 70**

Alexander Dragone

GANESH MEDIA

Copyright © 2026 Ganesh Media LLC

Alexander Dragone

Ganesh Media, New York

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag in welke vorm dan ook zonder schriftelijke toestemming van de auteur of de uitgeverij worden gekopieerd, gereproduceerd of verspreid.

De in dit werk beschreven zaken zijn waargebeurde misdaadverhalen die daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Ze zijn gebaseerd op informatie die openbaar is gemaakt in het kader van gerechtelijke procedures en politieonderzoeken, evenals op verslagen van verschillende media. Bij het onderzoek en de uitwerking van de zaken is de grootst mogelijke zorgvuldigheid betracht om de juistheid van de gepresenteerde feiten te waarborgen. Ondanks alle inspanningen kunnen incidentele onnauwkeurigheden echter niet volledig worden uitgesloten. De auteur en de uitgeverij aanvaarden geen verantwoordelijkheid voor eventuele fouten.

Daarnaast wordt erop gewezen dat voor het doel van publicatie in boekvorm op sommige plaatsen verhalende en dramaturgische aanpassingen zijn gemaakt. Deze dienen uitsluitend om de gebeurtenissen op een boeiende en begrijpelijke manier te presenteren, zonder de waarheidsgetrouwheid te vervalsen.

Inhoud

1. Welkom in de jaren 70!	1
2. Bind. Torture. Kill	8
3. De charmante meneer Bundy	23
4. De Killer Clown	42
5. De Jonestown Massacre	56
6. Davids demonen	75
7. De onopgeloste moord van Claire Gagnon	89
8. De Yorkshire Ripper	102
9. De Schoolboy-moorden in Sydney	117
10. Canada's minder bekende monster	131
11. De Hillside Stranglers	146
12. De tragedie van 4 mei 1970	159
13. De Brisbane-horror	172

Welkom in de jaren 70!

U staat op het punt om in te duiken in de duistere wereld van de jaren 1970. Bij de jaren zeventig denkt men niet meteen aan misdaden, maar eerder aan John Travolta, de Bee Gees, wijde broeken en polyester overhemden met bloemetjesmotief. Maar de jaren zeventig waren ook een tijdperk waarin het kwaad op een schokkende manier werkelijkheid werd. Maak u klaar om in de hoofden te kijken van enkele van de beruchtste criminelen uit de geschiedenis.

De jaren zeventig werden gekenmerkt door culturele revoluties en politieke omwentelingen, maar ook door duistere figuren wier misdaden de hele wereld schokten. De wereld veranderde op een chaotische en

onvoorspelbare manier. Regeringen struikelden van de ene crisis in de andere, samenlevingen worstelden met nieuwe waarden, en de technologie bracht mensen dichter bij elkaar, terwijl ze tegelijkertijd nieuwe gevaren met zich meebracht. Toch verborgen zich te midden van al deze veranderingen donkere geheimen die later aan het licht zouden komen.

Achter het lawaai van discomuziek, politieke protesten en revolutionaire ideeën schuilen gruwelijke misdaden en brute geweld. Het leek erop dat de turbulentie van die tijd duistere geesten de nodige ruimte hadden gegeven om hun boosaardige daden te plegen. Namen als Henry Kissinger, Watergate en Vietnam zijn onlosmakelijk verbonden met dit decennium, maar ook Ted Bundy, John Wayne Gacy en Dennis Rader.

Ted Bundy verbergt zijn ware gezicht achter een vriendelijke façade, terwijl hij zijn slachtoffers berekend en ijskoud in de val lokte. Tussen 1974 en 1978 kidnapte, verkrachtte en vermoordde hij minstens dertig jonge vrouwen in zeven Amerikaanse staten, vaak door ze met een valse arm in een mitella of een nep-politiebadge te benaderen, waarna

hij ze neersloeg, vastbond en wurgde. John Wayne Gacy schokte zelfs de meest ervaren rechercheurs met zijn weerzinwekkende daden. Tussen 1972 en 1978 verkrachtte en vermoordde hij minstens 33 jonge mannen en jongens, voornamelijk tieners en jongvolwassenen, die hij lokte met beloftes van werk of geld, om ze vervolgens te wurgen, te martelen en hun lichamen te verbergen in de kruipruimte onder zijn huis in Chicago, waar hij als clown optrad bij kinderfeestjes. Dennis Rader, koud en gevoelloos, bespote de politie met zijn brieven, terwijl hij jarenlang onontdekt bleef moorden. Bekend als de BTK Killer ('Bind, Torture, Kill') begon hij in 1974 met de moord op het Otero-gezin – een hele familie van vier, waaronder twee kinderen – en pleegde hij in totaal minstens tien moorden in Kansas, waarbij hij zijn slachtoffers vastbond, martelde en wurgde, vaak met sadistische rituelen, terwijl hij de politie jarenlang tartte met gedetailleerde brieven en aanwijzingen. Elk van deze mannen was op zijn eigen manier angstaanjagend, en hun verhalen fascineren en schokken ons tot op de dag van vandaag.

Ook al woedden al deze misdadigers in de Verenigde Staten, dit boek houdt niet op bij de grenzen. Het kwaad kent geen geografische grenzen. Bereid u voor op een reis die u naar Europa, Australië en Canada voert. In Engeland lieten de gruwelijke moorden van de Yorkshire Ripper diepe wonden achter in de natie. Peter Sutcliffe, bijgenaamd de Yorkshire Ripper, vermoordde tussen 1975 en 1980 dertien vrouwen, voornamelijk sekswerkers, door ze met een hamer op het hoofd te slaan en met een mes te steken, en probeerde nog eens zeven anderen te doden; hij terroriseerde Noord-Engeland jarenlang en werd pas in 1981 gearresteerd na een routinecontrole waarbij hij messen en een hamer in zijn auto had verborgen. Zelfs in Australië worstelde men met eigen, verschrikkelijke zaken en soms trokken criminelen van het ene land naar het andere, altijd op de vlucht voor de justitie.

Om de volle omvang van deze verhalen te begrijpen, moet men de samenleving begrijpen waarin ze plaatsvonden. De jaren zeventig werden gekenmerkt door een zekere naïviteit: vertrouwen in vreemden, het goede zien in de buurman en de overtuiging dat het kwaad alleen in verre landen

bestaat. Seriemoordenaars verscheurden deze illusies en toonden aan dat het monster naast de deur kan wonen. Ze dwongen de mensen om hun ideeën over veiligheid en vertrouwen te heroverwegen.

Terwijl u door dit boek bladert, zult u stuiten op zorgvuldig onderzochte onderzoeken die u een inblik geven in beroemde en minder bekende zaken. Het gaat om meer dan alleen gruwelijke details; het gaat om psychologie, strafrecht en menselijk gedrag. Wat dreef deze mensen tot hun daden? Hoe reageerde de samenleving? Massamoorden vernietigden niet alleen afzonderlijke families; ze scheurden hele gemeenschappen uit elkaar en lieten een erfenis van angst en wantrouwen achter. Deze gebeurtenissen onderzoeken helpt ons om de psyche van de daders beter te begrijpen, maar ook de veerkracht en kwetsbaarheid van de gemeenschappen waarin ze woedden.

Alleen al in de Verenigde Staten werden in de jaren zeventig meer dan 100.000 misdaden gepleegd. Het zou onmogelijk zijn om ze allemaal te behandelen, maar deze selectie geeft u een inblik in enkele van de

meest schokkende. Niet elk van deze verhalen eindigt met de aanhouding van de daders, met gerechtigheid. Sommige zaken blijven onopgelost en achtervolgen ons met hun onbeantwoorde vragen en onopgeloste angsten tot op de dag van vandaag. De waargebeurde misdaadverhalen die u op de volgende pagina's vindt, zullen uw ideeën over moraliteit, gerechtigheid en menselijkheid op de proef stellen.

Welkom op een reis door de donkerste hoeken van de jaren 1970.

Bind. Torture. Kill

Dennis Rader, berucht bekend als BTK, terroriseerde Kansas van 1974 tot 1991. De meeste seriemoordenaars hebben een getormenteerde jeugd en worstelen jarenlang met hun criminele fantasieën, waarbij ze hun moordenaarsinstincten beetje bij beetje ontwikkelen. In tegenstelling tot anderen die beginnen met mishandelingen en kleine misdrijven, begon Rader met een grote en schokkende aanval op een hele familie.

Joseph Otero was 38 jaar oud en leidde een gewoon leven met zijn vrouw Julie en hun kinderen. Josephine en Joseph Jr., respectievelijk 11 en 9 jaar oud, waren

de jongsten en waren thuis op de fatale avond waarop Rader hun huis binnendrong.

In de vroege ochtend van 15 januari 1974 wachtte BTK buiten het huis van de Otero's, waar hij al een tijdje op de loer had gelegen. Hij had hen als zijn slachtoffers uitgekozen, hoewel het oorspronkelijke plan niet was om hen te vermoorden, maar alleen om hen te beroven. Hij zocht geld en de auto, maar het liep anders af.

Rader had het plan keer op keer doorgenomen: hij zou het huis binnengaan, Julie met een pistool confronteren en de jongere kinderen bedreigen. Daarna zou hij de auto, het geld en alles van waarde meenemen voordat hij vertrok. Toch had hij niet rekening gehouden met het feit dat Joseph, de vader, ook thuis zou zijn. De aanwezigheid van Joseph bracht Rader buiten zinnen en deed hem de controle verliezen. Zodra hij begon met doden, kon hij niet meer stoppen.

De eerste stap was om het huis binnen te komen zonder argwaan te wekken. Om 19:30 uur opende Joseph de achterdeur om de hond uit te laten. Dat

was het moment waarop Rader had gewacht. Eenmaal binnen sneed hij de telefoonkabels door en liep hij de eetkamer in, waar vier familieleden bij elkaar waren. De oudere kinderen waren niet thuis.

Met een pistool op hen gericht beval Rader de familie op de grond te gaan liggen, maar toen beseftte hij dat hij te zichtbaar was omdat de ramen aan de voorkant open stonden. Hij beval de familie naar de slaapkamer te gaan. Meneer en mevrouw Otero smeekten hem om de kinderen te laten gaan en beloofden hem alles te geven wat hij wilde. Maar hun smeekbedes en tranen raakten de moordenaar niet.

Toen ze de slaapkamer binnenkwamen, beval BTK de Otero's opnieuw op de grond te gaan liggen, nog steeds onder schot. Dit keer bond de moordenaar hen vast. Later zou hij zeggen dat hij wilde dat Joseph het comfortabel had en hielp hij hem zelfs een kussen onder zijn hoofd te leggen terwijl hij aan de grond vastgebonden was. In zijn verwrongen geest dacht Rader dat hij vriendelijk was voor de familie die hij martelde.

De Otero's bleven hem smeken om hen vrij te laten. De kinderen huilden omdat de touwen om hun

polsen pijn deden. Julie probeerde de kinderen kalm te houden en raadde hen aan niet te schreeuwen. Ze geloofde dat als ze met hem meewerkten, hij gewoon zou vertrekken zonder hen iets aan te doen. Joseph bood Rader zijn auto, geld en horloge aan en beloofde de politie niet te bellen.

Rader dacht erover om te vertrekken, maar toen beseftte hij dat hij enkele belangrijke details in zijn plan over het hoofd had gezien. Tot dat moment had Rader niet nagedacht over de gevolgen van zijn aanval. Hij beseftte dat hij geen masker of iets dergelijks droeg en dat de slachtoffers zijn gezicht hadden gezien. Er was maar één ding dat hij kon doen.

Rader ging naar de keuken en pakte een plastic zak. Hij kwam terug naar de slaapkamer en trok de zak over Josephs hoofd terwijl zijn familie toekeek. Hij trok een touw om zijn nek om de zak vast te maken en liet hem stikken. Hij stopte toen hij dacht dat meneer Otero dood was. Daarna liep Rader naar mevrouw Otero en sloeg zijn handen om haar nek. Hij wurgde haar. Ze viel flauw en Rader dacht dat zij ook dood was.

Vervolgens ging hij naar de kinderen en deed hetzelfde. Joseph Jr. maakte een gat in de zak en toen

Rader dat merkte, gebruikte hij een T-shirt om zijn hoofd te bedekken en trok hij nog een zak over de stof heen. Daarna bracht hij de jongen naar een andere slaapkamer. Het kleine meisje was al dood op het bed.

Mevrouw Otero werd wakker en ontdekte de tragedie die haar familie was overkomen, en Rader kwam terug om haar opnieuw te wurgen. Dit keer gebruikte hij een koord en deze keer stopte hij niet voordat hij zeker wist dat ze niet meer ademde. Rader wilde geen getuigen achterlaten, dus wurgde hij de vader nogmaals voor het geval hij nog niet dood was.

Deze brute moord markeerde het begin van een patroon. Hij brak vaak in huizen in, bond zijn slachtoffers vast met touwen of andere beperkingen, martelde hen mentaal en fysiek en doodde hen uiteindelijk. De minutieuze aard van zijn misdaden was alarmerend. Hij nam trofeeën mee van zijn slachtoffers, zoals kleding of persoonlijke spullen, die hij later gebruikte om de moorden in fantasieën opnieuw te beleven.

In oktober van hetzelfde jaar waarin hij de Otero's vermoordde, liet Rader een brief achter voor de autoriteiten in de openbare bibliotheek van Wichita. Hij beschreef in huiveringwekkende details wat hij het echtpaar en hun kinderen had aangedaan. Hij was trots op wat hij had gedaan en vertelde de politie zelfs hoe ze hem moesten noemen. Hij schreef: "The code words for me will be... Bind them, Torture them, Kill them, B.T.K."

Hij nam het acroniem BTK over om zijn misdaden te labelen en brandmerkte zichzelf voor de eeuwige roem. Dat onthulde een andere kant van zijn persoonlijkheid: zijn narcisme. In een brief aan de autoriteiten schreef hij: "How many do I have to kill before I get a name in the paper or some national recognition?" Deze uitspraak belichaamt zijn verlangen naar bekendheid. Hij zag zichzelf als een natuurlijk roofdier, vergelijkbaar met een giftige slang, en wees elke verantwoordelijkheid voor zijn daden af door ze toe te schrijven aan een innerlijke kracht die hij "Factor X" noemde. Deze zelfwaargenomen dwang om te doden nam elk gevoel van schuld of berouw weg.

Rader vertoonde kenmerken die typisch zijn voor psychopathie: manipulatief gedrag, gebrek aan empathie en grootheidswaanzin. Ondanks zijn gruwelijke daden slaagde hij erin een schijnbaar normaal leven te leiden. Hij was een leider bij de Boy Scouts en een voorbeeldige familieman, wat hem nog gevaarlijker maakte omdat hij zich in het volle zicht verborg. Zijn vermogen om te schakelen tussen zijn twee persona's – toegewijde gemeenschapslid en sadistische moordenaar – toont zijn gebroken psyche.

De evolutie van Raders gedrag in de loop der tijd laat een duidelijke progressie zien. Zijn vroege misdaden waren zeer georganiseerd en weerspiegelden gedetailleerde planning en controle. Naarmate de jaren verstreken, werden zijn moorden minder frequent maar niet minder brutaal. De grote kloof tussen zijn laatste twee moorden (13 jaar) was ongebruikelijk in vergelijking met andere seriemoordenaars. In die periode bevredigde hij zijn driften door middel van uitgebreide fantasieën en auto-erotische activiteiten. Hij beweerde dat deze fantasieën hem ervan weerhielden vaker te doden en

vond dat de samenleving hem dankbaar moest zijn voor zijn zelfbeheersing.

Rader pleegde zijn laatste bewezen misdaad in 1991. Op 19 januari gooide hij een baksteen door een raam om toegang te krijgen tot het huis van zijn uitgekozen slachtoffer. Hij leek een minder geraffineerd plan te hebben of minder voorzichtig te zijn dan in het begin. Dit keer was het slachtoffer een 62-jarige vrouw genaamd Dolores Davis. Ze was alleen en BTK had geen moeite om haar te overheersen. Hij wurgde Dolores met een paar panty's die hij in haar slaapkamer vond. Daarna zette hij een masker op Dolores' gezicht en legde haar in zijn auto. Rader reed weg en verstopte het lichaam onder een brug.

Het schrikbewind van BTK liet diepe littekens achter in de gemeenschap van Wichita. De psychologische nasleep voor de bewoners was diepgaand en langdurig. Leven onder de constante dreiging van een onbekende, ongrijpbare moordenaar creëerde een alomtegenwoordig gevoel van angst en onrust. Voor velen werden alledaagse taken doorspekt met angst; zelfs de meest alledaagse activiteiten voelden gevaarlijk aan. Mensen controleerden sloten